

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΙΟΣ Β'.

21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1882.

ΤΕΥΧΟΣ ΑΔ'.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ.

Ἐν Τραπεζούντι, ἦτοι ἐν τῷ δουκάτῳ Χαλδίας, ὅπως ἐκαλεῖτο ἡ ἐπαρχία αὐτῆ ἐπισήμως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Λέοντος Γ', οἱ στρατηγοὶ ἀπέβησαν ἐπὶ τῶν Κομνηνῶν σχεδὸν ἀνεξάρτητοι, καὶ διατελοῦντες εἰς φιλικὰς σχέσεις ἀφ' ἐνὸς μετὰ τῶν Σελτζούκων, καὶ ἀφ' ἑτέρου μετὰ τῶν βασιλέων τῆς Γεωργίας, ἠδύνατο ἐκ διαλειμμάτων νὰ λογισθῶσιν ὡς ὑποτελεῖς τοῦ κράτους ἡγεμόνες μᾶλλον, ἢ ὡς στρατηγοὶ κατὰ τὸ δοκοῦν ὑπὸ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως διοριζόμενοι καὶ παυόμενοι. Οὕτως ὁ Θεόδωρος Γαβρᾶς Α', γενναῖος ἐγχώριος ἀνὴρ ἦλθε τῷ 1091 εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τὸν βασιλέα Ἀλέξιον Α' ὡς πρὸς ἴσον, καὶ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ διετέλεσε κύριος τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γρηγόριος, ὁ συζευχθεὶς τὴν βασιλοπαιδα Μαρίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον διαζευχθεὶς ἀπὸ αὐτῆς, ἀπέβη ἤττον εὐτυχῆς, διότι κατετροπώθη ὑπὸ τῶν βασιλικῶν περὶ Κολώνειαν τῷ 1106, καὶ ἠχμαλωτεύθη. Μετὰ ἐνὸς ὁμῶς ἔτους φυλάκισιν ἀπελύθη πάλιν, λα-

βῶν ἐκ νέου τὸ δουκάτον Χαλδίας. Ἦτο δὲ ὁ Γρηγόριος οὗτος ὁμολογουμένως συγγενῆς τῶν Ταρωνιτῶν, οἵτινες ἐξ Ἀρμενίων ἔλκοντες τὸ γένος, πολλὰκις διέπρεψαν ὡς στρατηγοὶ ἐν τῷ κράτει καὶ ὑφ' ἡμῶν ἐμνημονεύθησαν. Ὁ Γρηγόριος ἀπέβη ὡσαύτως ἀτυχῆς τῷ 1119 εἰς τὴν κατὰ τῶν Μωαμεθανῶν τῆς Μελιτινῆς ἐκστρατείαν αὐτοῦ, ὅτε ἠχμαλωτεύθη ἐκ δευτέρου καὶ ἐδέησε νὰ καταβάλῃ λύτρα ὑπέρογκα, τριάκοντα χιλιάδας χρυσῶν. Μετὰ τοῦτον ἀναφαίνεται ὁ Κωνσταντῖνος Γαβρᾶς, ἴσως υἱὸς τοῦ Γρηγορίου, τὸν ὀποῖον ὁ Ἀλέξιος διώρισε στρατηγὸν Φιλαδελφείας, τῷ δὲ 1123 κύριον Τραπεζούντος. Καὶ αὐτὸς ἐζήτησε νὰ ἀποβῆ ἀνεξάρτητος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους περὶ τὸ 1142 ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν κυριαρχίαν τοῦ βασιλέως, καὶ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Μανουὴλ ὡς πρέσβυς εἰς τὸν Σουλτάνον τοῦ Ἰκονίου. Μετὰ τὸν Κωνσταντῖνον μνημονεύεται ὁ Μιχαὴλ, ὅστις διετέλεσε σύζυγος τῆς Εὐδοκίας Κομνηνῆς, διέπρεψεν ὡς στρατηγὸς ἐν τῷ οὐγγαρικῷ πολέμῳ, καὶ ἔπειτα ἀπεστάλη κατὰ τῶν Σελτζούκων τοῦ Ἰκονίου μετὰ τῶν ταγμάτων τῆς Τραπεζούντος καὶ τοῦ πα-

ρακειμένου Οίναίου. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Μιχαήλ περιπεσὼν ἐπί τινα χρόνον εἰς δυσμένειαν, ἐστερήθη τοῦ δουκάτου αὐτοῦ, καὶ ἐδέησε νὰ καταύγῃ παρὰ τοῖς τούρκους τοῦ Ἰκονίου. Τούλάχιστον μνημονεύεται Γαβρᾶς τις ἐλθὼν πρὸς τὸν Μανουήλ ὡς πρέσβυς τοῦ σουλτάνου. Τὸ δὲ βέβαιον εἶναι ὅτι τῷ 1167 δοῦξ Τραπεζοῦντος ὑπῆρχεν ὁ Νικηφόρος Παλαιολόγος καὶ ὅτι μόλις περὶ τὰ τέλη τῆς ἐκατονταετηρίδος ἀναφέρεται πάλιν περὶ Τραπεζοῦντα ἐδρεύων τελευταίος τις τῶν Γαβράδων ἀπόγονος, ὁ Θεόδωρος Β', ὅστις ἐπὶ τῆς κατακτῆσεως τοῦ κράτους ὑπὸ τῶν Φράγκων κατώρθωσε νὰ μείνῃ ἀνεξάρτητος κύριος τῆς Ἀμισοῦ.

(ἐκ τῆς Ἑλλ. Ἰστ. Κ. Παπαρηγεπούλου.)

ΝΕΑΡΟΥ ΖΕΥΓΟΥΣ

ΚΣΙ ΡΟΛΑΓΡΙΑ.

μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ

N. H. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ.

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλ.)

— Ἄχ! τὸν καλὸν τὸν Ἄρην!
— Δοιπὸν ἀροῦ εἰς ἓν τέταρτον τῆς ἡμέρας ἐφθάσα καὶ ἐμβῆκα εἰς τὸ δάσος, ἐξῆρα σαῶς βλέπω μακρόθεν ἐσὺ ἦσουν

ἐπάνω εἰς τὴν φοράδα σου, τὴν Γιαννίην, ὁ Γεώργιος ἐπάνω στὸ ἄσπρο τὸ ἀγγλικὸ καὶ ὁ γέρο Λουίζος, ὁ ὑπηρέτης σας, ἀπὸ πίσω ἐπάνω εἰς ἓνα στακτερὸ ἄλογο... Βλέπεις; ὡς καὶ τί χρῶμα εἶχον τὰ ἄλογα τὸ ἐνθυμοῦμαι. Τότε λοιπὸν εἰς πενήντα βημάτων ἀπόστασιν σὲ ἀναγνωρίζω· τὰ μάτια μου θαμβόθουν· ἀμέσως σταματῶ τὸν Ἄρην, τὸν γυρνῶ πρὸς τὸ μέρος σας καὶ περνῶ ἀπὸ κοντά σας. Μοῦ φαίνεται πῶς σὲ βλέπω ἀκόμη μὲ ἐκεῖνο τὸ μακρὸ ροῦχό σου, μὲ τὸ μαῦρο καπέλό σου, μὲ τὰ λαμπρὰ σκουλαρίκια σου ποῦ ἔλαμπαν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ βέλο· καὶ ἐνῶ περνοῦσες ἔλεγα μέσα στὸ νοῦν μου: Ὁχι! οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ὠραιότερον αὐτῆς τῆς κόρης! εἶναι Ἀφροδίτη, εἶναι Θεός... Σὺ δὲ τί ἔλεγες τότε;

— Τί ἔλεγα;... δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά· μὰ ἄκουσε νὰ ἰδῆς τί ἔγραφα.

Καὶ μετὰ φωνῆς ὀλίγον τρεμουσῆς, διότι λίαν συνεκινήθη ἐκ τοῦ μικροῦ σχολίου, ἡ Ὀλυμπιάς ἀνέγνω τὰ ἐπόμενα:

« Τῇ 24 ἡ Μαΐου. Συνήντησα αὐτὸν σήμερον πρὸ μεσημβρίας ἐν τῷ δάσει. Ἐνῶ ἤρχετο καλπάζων αἴφνης σταματῶ τὸν ἵππον του ἀναγνωρίζσας με... ναί, ἀναγνωρίζσας με· διότι εἶδον καλῶς τὴν σφοδρὰν καὶ ἀπότομον κίνησιν, δι' ἧς αἰφνιδίως ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του καὶ τοὺς δὲ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἀναβλέψω πρὸς αὐτὸν διερχόμενον βραδέως, ἡθάρτην ὁμῶς ὅτι ἐκεῖνος μὲ ἔβλεπεν. Ἄλλ' ἐνῶ μόλις ἦτο εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν,

ὁ μωρὸς Γεώργιος — « Πῶ! πῶ! λέγει, Ὀλυμπιάς! εἶδες αὐτὸν ποῦ μοιάζει σὰν καρακίωξος μὲ τὰς σκόνες του; Εἶναι λοχαγὸς τοῦ 21 οὐ τάγματος, διότι εἶδον τὸν ἀριθμὸν του εἰς τὸ περιλαίμιον. » Ὁργίστην σφοδρῶς κατὰ τοῦ Γεωργίου ἄλλ' ἠλπίζον ὅτι ἐκεῖνος δὲν εἶχεν ἀκούσει.»

— Εἶχα ἀκούσει· τὸ ἐνθυμοῦμαι τώρα.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν διάβαζε· ἡ σειρά σου εἶναι.

— « Τετάρτη τῇ 25 ἡ Μαΐου. Εἶδον πάλιν τὴν ὠραίαν νεάνίδα· κατοικεῖ δὲ μίαν τῶν παρὰ τὸ μικρὸν ὕψωμα οἰκιῶν. Ἐνῶ δηλ. σήμερον διερχόμην ἐφ' ἀμάξης, ἐκείνη εὐθὺς ὡς μὲ εἶδε καὶ νομίζω διότι μὲ εἶδεν, ἀφείσα λίαν ἀποτόμως τὸ παράθυρον εἰσήλθε... Θεέ με! πόσον εἶναι ὠραιότατή! »

— Ἄ! ἄ! αὐτὸ δὲν ἦτο τόσο ἐξοβλέπω ὀλίγον πρόσοδον, διότι τώρα βάλεις καὶ ῥήματα· ὥστε ἀρχίζεις νὰ γράφης.

— Ἴσως διότι ὁ ἔρωσ... Ἔλα, τώρα ἄρχιζε σύ.

— « Τῇ 25 ἡ Μαΐου. Σήμερον ἀπὸ τοῦ παραθύρου θεωμένη βλέπω αἴφνης μικρὰν ἄμαξαν ἀγγλικῆς κατασκευῆς, κομφὴν καὶ ἀντανακλωσάν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, συρομένην ὑπὸ ἵππου μέλανος καὶ λίαν μικροῦ· καὶ τὸς μὲν ἡνίας τῆς ἀμάξης ἐκράτει στρατιώτης καλῶς καὶ καθαρῶς ἐνδεδυμένος, ὀπισθεν δ' ἐκάθητο ἐκεῖνος, ὁ λοχαγός. Καίτοι δὲ ἔπρεπε νὰ μείνω εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ δείξω ἀπάθειαν,

σκεφθεῖσα ὅτι θὰ μὲ ἰδῇ παρατηροῦσαν αὐτὸν καὶ φοβηθεῖσα τὰ βλέμματά του ἔδραμον εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ὅτε ἡ μάμμη « Τί ἔπαθες, Ὀλυμπιάς, ἠρώτησεν· ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην· Οὐδὲν, μάμμη, οὐδὲν. » Ἄλλ' ὁ Γεώργιος, ὅστις ἦτο μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ παράθυρον, — « Ὀλυμπιάς, ἀνέκραξεν· ἠξεύρεις ὅτι ὁ λοχαγὸς ὅστις διέρχεται μὲ τὴν ἄμαξαν εἶναι ὁ χθεσινὸς σκονισμένος καρακίωξος; »

— Ὁ καρακίωξος ἐγὼ ἤμουν.

— Δὲν ἔχω τίποτε σπουδαῖον εἰς τὰς 26· ἂν εἶσαι περίεργος ὀρίστε: « Δοκιμασία τῆς ῥοδόχρου ἐσθῆτός μου, ἦτις μοὶ ἐφηρμόσθη καλῶς, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀρκετὰς πτυχὰς, παρήγγειλα... κ. τ. λ. κ. τ. λ. » βλέπεις· ἐκτὸς τοῦ φουστανιοῦ μου ἄλλο τίποτε δὲν ἔλογαρίζω.

— ὦ! γιὰ μένα ἡ 26 ἡ τοῦ Μαΐου εἶναι ἡμέρα σπουδαιότατή· διότι τότε ἔγραφα αὐτὰς τὰς ὀλίγας λέξεις αἱ ὁποῖαι σημαίνουν πολὺ: « Δίδω 20 φρ. εἰς τὸν Πικέτον, ὡς ἔξοχον διπλωμάτην. »

— Αὐτὸ πάλιν χρειάζεται ἓνα καλὸ σχόλιο.

— Ἄκουσε λοιπὸν: Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὸ μεσημέρι, ἐνῶ ἐγευματίσαμε, λέγω εἰς τὸν Δουμᾶν, ὅστις τίποτε ἄλλο δὲν ἔκκρυψε πορὰ νὰ γυρνᾷ μὲ τὸ ἄλογο εἰς τὸ δάσος. « — Μήπως γνωρίζεις καμμίαν νέα ποῦ πάγει καθάλα μὲ ἓνα παιδί καὶ ἓνα γέρο ὑπηρέτη; — Στάσου νὰ ἰδῆς... Ἄ! ἡ κόρη καθαλικεύει· μία

φοράδα. — Και ὁ γέρος ἕνα στακτερό, εἶπεν ἄλλος παρακαθήμενος. — Καί τὸ παιδί ἕνα ἀγγλικό, εἶπε τρίτος. » Καί ἄρχισαν μίαν καλὴν συζήτησιν γιὰ τὰ ἄλογά σας. Ἐξίσταται ἐγὼ ἐφώνησα: « Μὰ κύριοι, ἐγὼ δὲν σᾶς ἐρωτῶ γιὰ τὰ ἄλογα, ἀλλὰ γιὰ τὴν νέαν! » Ποῦ τοὺς πηγάνει; ἐκεῖνοι συνεζήτουν ζωηρῶς, μέχρις ὅτου ἐσυμπέραναν ἐπὶ τέλους ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο τὸ ἀγγλικόν καὶ ὅτι ἡ ἰδική σου φοράδα ἦτο παλὴ καταβεβλημένη.

— Αὐτὸ ἦτο σωστό . . . εὐτυχῶς.

— ὦ! ναί, εὐτυχῶς! . . . Ἄφου λοιπόν εἶδα ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ μάθω τίποτε, ἐπιστρέφω φωνάζω ἀμέσως τὸν Πικέτον, τὸν διαγγελέα μου, ὅστις ἔγυρνοῦσε μέσα εἰς τὴν αὐλήν, καὶ τοῦ λέγω: « Ἐλὰ ἔδω, Πικέτο! Θὰ πᾶς νὰ ἰδῆς καὶ θὰ μάθῃς μὲ τρόπον τί ἄνθρωποι κατοικοῦν ἐκεῖ στὸ ἔξω ἔξω σπιτί. — Πολὺ καλά, καπετάνιο μου, ἔνοιχα σου. — Ἄγχιτε λοιπόν ἀνακαλύψῃς τίποτε, θὰ μοῦ τὸ πῆς αὔριον πρωτὶ τὸν στρατῶνα. »

— Βλέπω ὅτι εἶχες ἀρκετὴν ὑπομονήν· δὲν ἠμποροῦσες νὰ τοῦ πῆς νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως;

— Ἰσα ἴσα, κ' ἐκεῖνος αὐτὸ ἔκομμε. Μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεφεν ὁ φίλος ἡμι-αμθευτικῶς· καὶ τότε μοῦ ἔβγαλε ἕνα λόγον τόσον περίεργον, ὥστε γιὰ διασκεδάσιν ἐκάθησα καὶ τὸν ἔγραψα ὅλον ὅπως τὸν εἶπε.

— Γιὰ διασκεδάσιν! Κύτταξε, κύτ-

ταξε τὸν ψεύστην! Δὲν ὁμολογεῖς τὴν ἀλήθειαν; δὲν λές, πῶς σ' ἄρεσε νὰ γράφῃς πράγματα ποῦ ἤμουν ἐγὼ στὴν μέσην; . . . καὶ τότε καὶ ἐγὼ θὰ ὁμολογήσωσα ὅτι μ' ἄρεσε νὰ γράψω πράγματα ποῦ ἤσουν ἐσύ . . . ;

— Ἔ! καλὰ λοιπόν, τὸ ὁμολογῶ.

— Ἔ! καὶ ἐγὼ τὸ ὁμολογῶ . . . διάβαζε λοιπόν τώρα.

— Ἰδοῦ: « Εὐθύς ὡς ὁ Πικέτος ἔφθασε, ὁ Καπετάνιο μου λέγει: τὰ ἡξέυρω « ὅλα· ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, ἄμα ἀρχίσω « μὴ μὲ διακόψῃς πλέον· διότι . . . βράζει « ἐδῶ πέρα μέσα ἡ καρδιά μου· στὸ δρόμο « ποῦ ἤρχόμην ἐδιάβασα καλὰ τὸ τροπάρι μου, γιὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσω. » Ἄκουσε λοιπόν: κοντεύουν τρεῖς ἐβδομάδες ποῦ νοικιάσθηκε τὸ σπήτι ἐκεῖνο « ἀπὸ μιὰ παρισινὴν οἰκογένειαν. Ὁ « Κύριος ὀνομάζεται Δαμπρινὸς καὶ εἶναι « ἐξοχος μηχανικός καὶ κατασκευάζει « διάφορες μηχανές, τηλεγράφους κ τ λ. « Κατοικεῖ μὲ τὴν πενθερά του· ἔχει τὴν « γυναῖκά του καὶ τὰ δύο παιδιὰ του, μίαν « ἀνδρὴν δέκα ἐννέα χρόνων καὶ ἕνα ἀγόρι δώδεκα ποῦ τὰ λέγουν Ὀλυμπιάς « καὶ Γεώργιος. Καὶ εἶναι πλούσιοι! ἔχουν « λίρας μὲ τὴν οὐρανὸν καπετάνιο μου. « Πέντε ἄλογα στὸ σταῦλο, τρεῖς ἄμαξαι, « τρεῖς ὑπηρέται, μίαν μαγειρίσαν καὶ « τρεῖς ὡραῖες δούλες, Ἀνέττα, Ἰουλία « . . . ἀλλὰ αὐτὸ βέβαιον, δὲν σὲ ἐνδιαφέρει, ἐσένα. Τώρα σὺ ἀπορεῖς πῶς « τὰ ἔμαθα αὐτά· καὶ καταλαμβάνω τὸ « τί σὲ ἀνησυχεῖ καπετάνιο μου. Νομίζεις « πῶς ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ πῶ « πῶς ἐσύ μ' ἔστειλες; Ποσῶς Κύριε! μὲ

« προσβάλλετε! Ἀλλὰ δὲν ἔμπορεῖς νὰ « καταλάβῃς βέβαιον πῶς αὐτὸς ὁ κουτὸς « ὁ Πικέτος τὰ κατάφερε νὰ ἀνοίξῃ ὀμί- « λια. Σοῦ λέγω λοιπόν ἐγὼ ὅτι αὐτὸ ἔ- « γινε εὐκολώτατα καὶ δὲν ἐχρειάσθη πο- « λλὴ τέχνη. Ὁ θυρωρὸς ἦτο στὴν ἐξώ- « πορτα ὅταν ἐγὼ ἔφθασα σιγὰ σιγὰ « σὰν ἕνας στρατιώτης ποῦ γυρνᾷ στοὺς « δρόμους καὶ χαῦτε μύηγε· καὶ ὅταν ἤ- « μουν ὅπως διόλου ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρ- « τα κάμνω ἔτσι: — Οὐφ! μαννοῦλα μου « καὶ τί ζέστη ποῦ κάμνει! — ὦ βέβαιον « ζέστη τρομερά· εἶπεν ἐκεῖνος. — Θερ- « ρῶ ὅμως πῶς κάμει πηρὸ λίγη ἀπὸ χθές, « εἶπα πάλιν ἐγὼ. Καὶ ἐκεῖνος πάλιν « μοῦ λέγει — Ἄ! μάλιστα· ἔχει ἄλλο « ἀγεράκι, βλέπεις. Ἐτελείωσε τὸ φρού- « ριον πὲς πῶς ἦταν παρμένο. Ἀλλὰ « τὴν στιγμήν ποῦ ἤθελον νὰ τὸν ρίξω « στὸ ζήτημα, νὰ σου καὶ μιὰ ματμα- « ζέλλα, μιὰ ἔμμορφη διαβολομένη, κα- « πετάνο μου, μὲ συμπάθειον, κατεβαίνει « ἀπὸ ταῖς μεσινὲς σκάλες μὲ μιὰ κομ- « μάτια ψωμί στὸ χέρι καὶ περνᾷ στὴν « αὐλή; Ῥωτῶ τότε τὸν θυρωρὸν: — Αὐτὴ « εἶναι ἡ νοικοκυρά σου; — Ὁχι· αὐτὴ εἶ- « ναι ἡ κόρη τοῦ ἐνοικιαστοῦ, ἐνὸς κυ- « ρίου ἀπ' τὸ Παρίσι. — Ἦλθε ἐδῶ, βλέ- « πεις, λίγο μακρῶ ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ « νὰ κάμῃ ἐξοχή. . . . — Ἀρχίζει « λοιπόν ὁ φίλος καὶ μοῦ λέγει ὅσα σὲ εἶ- « πα. Ὡστε, καθὼς βλέπεις, καπετάνιο μου τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον, « ἀλλὰ διότι ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος μονάρχης του

« μοῦ ἔλεγε ὅλα. Ἀλλὰ ὕστερον ἀπὸ « ἄλλο βλέπω πάλιν τὴν ματμαζέλλα, « αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ χωρὶς ψωμί, καὶ « ἔρχεται μὲ ἀπὸ τὴν αὐλήν· καὶ ἐνφ « ἐμεῖς ὀμιλοῦσαμεν καὶ ὁ θυρωρὸς μοῦ « ἔλεγε πῶς αὐτὴ ἡ κόρη πηγαίνει κάθε « ἡμέρα στὸ σταῦλο καὶ εἶδει ψωμί στὸ « ἄλλο γόττης, ἐκεῖνη ἀνέβαινε ταῖς σκάλες « πολὺ σιγὰ γιὰ νὰ μᾶς ἀκούσῃ ἴσως « καὶ κάπου κάπου ἔγυρνοῦσε καὶ μ' ἔ- « βλεπε μὲ πολλὴν περιέργειαν, ὅταν νὰ « ἤθελε νὰ μὲ γνωρίσῃ. Στὸ διάστημα « αὐτὸ ὁ θυρωρὸς μοῦ τὴν ἐπαινοῦσε τρο- « μερά· πῶς ἦτο γλυκερὰ σὰν τὴν ζά- « χαρι, πῶς ἦτο καλὴ ὄχι μόνον διὰ τὰ « ἄλογα, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους « τοῦ σπητιοῦ. Ἐπειτα μοῦ ἔλεγε πῶς « ἀρώστησεν ἡ κόρη του καὶ πῶς ἐκεῖνη « ἡ ματμαζέλλα . . . Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖς « καπετάνιο μου· γι' αὐτὰ ἐσένα δὲν σὲ « μέλλει βέβαιον . . . τί θέλεις νὰ τ' ἀ- « κούσῃς; καλὰ λοιπόν· ἐξακολουθῶ. Μοῦ « ἔλεγε λοιπόν, ὅταν προχθὲς ἡ κόρη του « ἦτο ἄρρωστη, ἐκεῖνη ἡ ματμαζέλλα « πόσον τὴν ἐπεριποιήθηκε! μιὰ τῆς ἔ- « στελνε ζωμόν, μιὰ τῆς ἔστελνε ἄλλα « φαγητά, πολλὰς φορὰς μάλιστα τῆς ἔ- « φερνεν ἡ ἰδία παιγνίδια καὶ γλυκίσμα- « τα καὶ τῆς ἐδιηγείτο διαφόρους ἱστορίας « διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ! Ἀλλὰ ἐνφ ἐ- « κείνος ἐδιηγούνταν αὐτά, καταβαίνει « μιὰ δούλα, ἕνα πρᾶγμα καπετάνιο μου, « μὲ συμπάθειον . . . καὶ λέγει εἰς τὸν θυ- « ρωρὸν: — Μήπως ἔφεραν κανένα γραμμα

« διὰ τὴν ματμαζέλλαν; — "Ὅχι, εἶπεν
 « ὁ θυρωρὸς· δὲν ἤξεύρεις ὅτι τὰ γράμ-
 « ματά σας ἐγὼ τὰ ἀνεβάζω ἀμέσως; »
 « Τότε ἐγὼ λέγω μέσα στοῦ νοῦ μου: Ἡ-
 « πορεῖ κάνεις νὰ βγάλῃ τίποτε κι' ἀπ' αὐ-
 « τή; καὶ λοιπὸν ἀρχίζω: — «Τί ζέστη
 « ποῦ κάμνει κυρά μου! — "ὦ! βέβαια πο-
 « λύ! — Θαρρῶ ὅμως πρὸ λίγο παρὰ
 « χθές» . . Τέλος πάντων τὸ καταφέρα-
 « με καὶ μ' αὐτὴν καθὼς καὶ με τὸν
 « θυρωρὸν καὶ ἄρχισεν ἐκείνη νὰ μὲ 'ρω-
 « τᾶ ἂν γνωρίζω κανένα ἐξ ἀδελφόν της
 « Κάρλον Κουρούζην ποῦ εἶναι στοῦ 1 ον
 « τάγμα. Ἄλλ' ἐνῶ ἔτσι ὡμορφα τὰ 'λέ-
 « γαμε, — "Αἰ φεύγω, λέγει ἐκείνη· ἡ
 « ματμαζέλλα μὲ περιμένει! — Καλὰ καὶ
 « θὰ θυμώσῃ αὐτὴ ἡ κυρία σου; θὰ σὲ
 « μαλώσῃ; Ἡ Ματμαζέλλα νὰ μὲ θυμώσῃ
 « νὰ μὲ μαλώσῃ! ὦ ποτέ! ἐκείνη εἶναι
 « ἕνα κομμάτι μάλαμμα!» Ἄφου τέλος
 « πάντων ἐκείνη ἔφυγε, ἐκίνησα καὶ ἐγὼ
 « διότι ὁ θυρωρὸς τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε
 « νὰ μοῦ 'πῆ, ἐκτός ποῦ μοῦ εἶπεν ὅτι
 « τὴν δούλα ἐκείνη τὴν λέγανε Ἰουλία.»
 — Ἐτελείωσε;
 — Ναί.
 — Λοιπὸν μὲ κατεσκόπευες κι' ὅλας εἶ;
 — Πραγματικῶς. Ἄλλὰ γιὰ νὰ ἰδοῦ-
 « με τί γράφεις καὶ σὺ τὴν ἴδιαν ἡμέραν.
 — Ἰδοῦ: « Δευτέρα τῆ 21 Μαΐου. Ἐ-
 « νῶ μετὰ μεσημβρίαν κατέβαινον ὅπως
 « φέρω ἄρτον εἰς τὸν ἵππον μου, βλέπω
 « στρατιώτην συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ
 « θυρωροῦ· καίτοι δ' ἔμεινα ἐπὶ δέκα

« σχεδὸν λεπτά ἐν τῷ σταύλῳ, ἐπειδὴ
 « ἀναβαίνουσα εἶδον πάλιν αὐτὸν ἐκεῖ, ἡ
 « περιέργειά μου ἐκινήθη τοσοῦτον, ὥστε
 « εὐρούσα ἐν τῷ δωματίῳ τὴν δούλην μου
 « — Ἰουλία, λέγω, περιμένω ἐκ Παρι-
 « σίων ἐπιστολήν. Ὑπαγε λοιπὸν, σὲ πα-
 « ρακαλῶ, καὶ ἰδὲ ἂν ἔφθασε καὶ εὐρίσκη-
 « ται παρὰ τῷ θυρωρῷ. Περιμένω αὐτὴν
 « ἐπὶ τινα λεπτά· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπέ-
 « στρεψε, μεταβαίνω εἰς τὸ κομμωτήριόν
 « μου, ἐξ οὗ φαίνεται τὸ ἔνδον τῆς αὐλῆς,
 « καὶ βλέπω τὴν Ἰουλίαν συνομιλοῦσαν
 « μετὰ τοῦ στρατιώτου! Ἐπὶ τέλους δὲ
 « ἐπιστρέφουσα — Κυρία, λέγει· δὲν ἔ-
 « φθασεν εἰσέτι ἡ ἐπιστολή. — Ἄλλὰ
 « διατὶ ἐβράδυνας τόσον! "Ὅχι, κυρία,
 « δὲν ἐβράδυνα. — Πῶς ὄχι; καὶ μάλι-
 « στα, σὲ εἶδον συνομιλοῦσαν μετὰ Hus-
 « sard! (στρατιώτου ἱππέως). Hussard!
 « ὦ! ὄχι Κυρία. — Ἄλλ' ἐγὼ σὲ εἶδον.
 « Δὲν συνομιλοῦν μετὰ hussard, Κυρία,
 « ἀλλὰ μετὰ chasseur· διότι πρέπει νὰ
 « ἤξεύρητε ὅτι καίτοι ἀμφοτέρω τὰ ὀνό-
 « ματα ταῦτα σημαίνουσιν ἱππεῖς, ὅμως
 « ὑπάρχει διαφορὰ εἰς τὰς στολάς αὐτῶν.
 « καὶ οἱ μὲν hussards φέρουσιν ἐπὶ τῆς
 « κεφαλῆς θυσάνους λευκοῦς, οἱ δὲ chas-
 « seurs μελαίνας· καὶ πάλιν, ἐκεῖνοι
 « μὲν φέρουσιν περιλαίμιον ἐρυθρὸν, οὗτοι
 « δὲ λευκόν. — Ἄλλὰ πῶς ἔμαθες πάν-
 « τα ταῦτα, Ἰουλία; — Διότι, ἔχω ἐξά-
 « δελφον Hussard· ἐνταῦθα ὅμως μόνον
 « chasseur ὑπάρχουσι καὶ μάλιστα
 « δύο τάγματα τὸ 21 καὶ τὸ 22 ον εἰς τὸ

« ὁποῖον ἀνήκει καὶ ὁ στρατιώτης ἐ-
 « κεῖνος.»

« Ἄλλ' ἡ στρατιωτικὴ αὕτη συνομι-
 « λία ἔμελλε νὰ φέρῃ δυσάρεστα ἀποτε-
 « λέσματα· διότι ὅτε ἐξελθοῦσαι περὶ
 « τὴν ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ἡ μή-
 « τρη καὶ ἐγὼ συνητήσαμεν δύο ἀξιω-
 « ματικούς chasseurs καὶ ἡ μήτηρ εἶ-
 « πεν ὅτι ἱππεύουσιν ἄριστα ὀνομάζουσα
 « αὐτοὺς συνάμα hussards, ἐγὼ ὅλως
 « ἀπερισκέπτως. — "Ὅχι, μήτηρ, εἶπον·
 « δὲν εἶναι οὗτοι hussards ἀλλὰ chas-
 « seurs· διότι ἐκείνη μὲν φέρουσιν ἐπὶ
 « τῆς κεφαλῆς θυσάνους λευκοῦς, οὗτοι
 « δὲ μελαίνας καὶ πάλιν οἱ μὲν chas-
 « seurs φέρουσιν περιλαίμια ἐρυθρά οὗτοι
 « δὲ λευκά. Ἄλλ' αἴφνης ἡ μήτηρ ἐκπε-
 « πληγμένη — Πόθεν αὕτη ἡ στρατιωτι-
 « κὴ σοφία; λέγει. Ἐγὼ δὲ ὅλως ἐρυθρά,
 « ὦ μήτηρ, ἡ Ἰουλία . . ! ἔχει ἐξάδελ-
 « φον Hussard· καὶ λοιπὸν ἐν τῷ ἡμέραν
 « τινὰ μὲ ἐκτένιζε καὶ συνομιλοῦμεν . . .
 « — Παράδοξον θέμα συνομιλίας, εἶπε
 « διακόπτουσα ἡ μήτηρ καὶ ἐσιώπησε.
 « Τὴν δ' ἐσπέραν ὁ πατὴρ ἐπανελθὼν ἐκ
 « Παρισίων διηγεῖται ἡμῖν κατὰ τὸ δεῖ-
 « πνον ὅτι ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ συναντήσας
 « ἀξιωματικόν, ταγματάρχην, μεθ' οὗ εἶ-
 « χε συζητήσει ἐπὶ ἕνα μῆνα κατὰ τὸ πα-
 « ρελθὸν ἔτος ἐν Λυῶνι, προσεκαλεσα-
 « αὐτὸν ὅπως συνδειπνήσωμεν τὴν τετάρ-
 « την τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, ἡ τὴν ἴ-
 « συνίου. — Καὶ ἐγὼ τότε — Λοιπὸν τὸ
 « τάγμα του εἶναι ἐδῶ; — Μάλιστα.

« — Εἶναι δὲ τὸ 21ον ἢ τὸ 22ον; — Καὶ
 « ὑπάρχουσι δύο τάγματα ἐνταῦθα, τὸ
 « 21ον καὶ τὸ 22ον; ἐρωτᾷ ὁ πατὴρ ἐ-
 « πίσης ἐκπεληγμένως. Ἄλλὰ πόθεν ἔ-
 « χεις τὰς πληροφορίας ταύτας, Κυρία
 « Ὀλυμπιάς; — "ὦ! αὕτη ἡ Ἰουλία ἔχει ἐ-
 « ξάδελφον Hussard καὶ . . . Ἡ δὲ μήτηρ
 « διακόπτουσά με πάλιν. — Ἀπορῶ, εἶπεν,
 « ὅτι κατ' αὐτὰς ἡ Ὀλυμπιάς ὀλονὲν ὁ-
 « μιλεῖ περὶ Hussards καὶ περὶ chasseurs
 « Ἡ δὲ μάμμη — "Εἰ! εἰ ἴσως διέκρινέτινα
 « ὥραϊον ἀξιωματικόν· εἶπεν. Ἄλλ' ἐγὼ ὅλη
 « πῦρ ἀπαντῶ ἀφυναρτήτως πρὸς πάντας
 « καὶ ἅμα ὀργίζομαι σφοδρῶς ἐν ἑαυτῇ
 « κατὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐκείνου, ὃν δὲν
 « γνωρίζω οὐδὲ θέλω γνωρίσει ποτέ. Ὀρ-
 « γίζομαι διότι διετάραξε τὴν ἡσυχίαν μου
 « ζῶν . . διατὶ μὲ παρετήρη ἐν τῇ ἄμα-
 « ξστοιχίᾳ; διατὶ ἐποίησε τόσας ἐπίδει-
 « κτικὰς ἀσκήσεις ὑπὸ τὰ παράθυρα ἡ-
 « μῶν; διατὶ ἔσταμάτα αἴφνης τὸν ἱπ-
 « πον αὐτοῦ ἰδὼν με ἐν τῷ δάσει; "ὦ ἂν
 « ἄλλοτε συναντήσω αὐτὸν θέλω φύγει
 « καλπάζουσα . . . Ἄλλὰ δυστυχῶς ἡ
 « ἀγοπητὴ μου Γιαννὴ γγράφει καὶ δὲν
 « ἀντέχει εἰς τοὺς κόπους! . . Ἄλλ' ὁ
 « πατὴρ μου μετ' οὐ πολὺ κατὰ τὴν ἔφο-
 « ρὴν μου θὰ μοὶ χαρίσῃ ἄλλον ἵππον,
 « ὥς μοὶ ὑπεσχέθη, ὥστε . . . Πόσον
 « ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν ὁ ταγματάρχης
 « τὸν ὁποῖον θέλομεν φιλοξενήσει, εἶναι
 « ἰδικός του! »

(ἀκολουθεῖ).

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ.

Ἡ ἐκλογή κατοικίας εἶναι σπουδαιότατον ἀντικείμενον, χρῆζον προσοχῆς καὶ σκέψεως μεγίστης.

Κατοικία ὑγιεινὴ καὶ τερπνὴ, συνενουσα ἐν ταύτῃ πάντα τὰ πρὸς ἄνετον βίον πρόσφορα, εἶναι εἰς τῶν πρωτίστων ὄρων τῆς εὐζωίας καὶ ὑγείας.

Ἡ τοποθεσία τῆς κατοικίας ἐπιδρᾷ σπουδαίως ἐπὶ τῆς ὑγείας, καὶ ἂν δὲν δύναται τις νὰ συγκεντρώσῃ ὅλας τὰς συνθήκας τῆς χρησιμότητος καὶ τέρψεως, ἐν μιᾷ κατοικίᾳ πρέπει τοῦλάχιστον νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ὑγιεινὸν αὐτῆς.

Ἐν πρώτοις ἡ προσοχή μας ἀνάγκη νὰ στραφῇ ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἀέρος ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου μέλλομεν νὰ ζήσωμεν· διότι ὁ ἀήρ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς καὶ ἀπ' αὐτοῦ κυρίως ἐξαρτᾶται ἡ ὑγιὴς καὶ νοσηρὰ κατάστασις· ὁ ἀήρ αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε καθαρὸς, ξηρὸς καὶ εὐκρατος.

Πολλάκις, εἶναι ἀληθές, εἰς τὴν ἐκλογὴν κατοικίας ὁδηγεῖται τις ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἀπὸ τὴν γειτνίασιν τῶν σχέσεων καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἐνοικίου αὐτῆς· σκέψαι σπουδαῖαι, τὰς ὁποίας βεβαίως πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ τις, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ θυσιάζῃ χάριν αὐτῶν τὴν ἰσχυροτέραν, ἥτοι τὸ ὑγιεινὸν τῆς κατοικίας· διότι δέον

νὰ ἐμφωρῶμεθα τῆς ἀληθείας ταύτης ὅτι κατοικία νοσηρὰ συντέμνει τὴν ζωὴν ἐκθέτουσα εἰς βαρείας ἀσθενείας.

Ἄν λοιπὸν κατοικῆτε ἐν τῇ πόλει ἐκλέξατε ὅσον ἐνεστί ὁδὸν εὐρείαν καὶ εὐάερον.

Μὴ κατοικῆτε τὸ ἰσόγειον ἔνθα τῆς ὑγρασίας του καὶ τοῦ ὀλίγου καθαροῦ ἀέρος του, ἀλλ' ἐκλέγετε κατὰ προτίμησιν τὰς ἀνωτέρας ὀροφάς. Ὅσον ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους διαμένει τις τόσῳ καθαρῶτερον ἀέρα ἀναπνέει.

Διὰ κοιτῶνα λάβετε ἓν ὄωματιον ἀρκετὰ εὐρύχωρον, ἔχον τὴν ὀροφὴν ὑψηλὴν, ἀεραγωγὸν θερμάστραν καὶ μεγάλα παράθυρα πρὸς ἀνατολὰς ἢ μεσημβρίαν, ὁπόθεν ἀφθόνως νὰ εἰσέρχεται ὁ ἀήρ καὶ τὸ φῶς. Ἀνοίγετε τὰ παράθυρα αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ ἀήρ, ἐφ' οὗ τὸ φῶς δὲν ἐπιδρᾷ, εἶναι κακὸς ἀήρ. Τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα τὸ στερούμενα φωτὸς μαραίνονται καὶ θνήσκουσιν· ὁμοίως καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ὅσον δύνασθε, μὴ διαμένετε ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ὕπνου παρὰ μόνον τὴν νύκτα, καὶ μὴ μεταβάλλετε αὐτὸ εἰς ὄματιον ἐργασίας ἢ συνεντευκτῆριον. Μὴ ἀφίνετε τι ἐν αὐτῷ δυνάμενον νὰ διαλύσῃ ὄσμάς ἔστω καὶ εὐαρέστους, οὔτε ὀρχεῖα μὲ ἄνθη, οὔτε ἀνθοδέσμας, οὔτε οἰαδήποτε φάρμακα. Πᾶσα ξένη ἀναθυμίασις διαφθείρει τὸν ἀέρα.

Ὁ οὐσιωδέστερος ὄρος προκειμένου περὶ ἐκλογῆς κατοικίας συνίσταται εἰς τὴν ὑ-

γιεινὴν τοποθεσίαν, ἐν ἣ ἡ ὑγεία τῶν κατοικούντων δὲν κινδυνεύει ἐκ τῶν τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ ἢ τῶν πλησιοχώρων μερῶν προερχομένων ἐπηρεϊῶν.

Εἰς πάντα τὰ μέρη ἢ ἐκθεσις πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς δὲν εἶναι ὑγιεινὴ διότι ἢ μὲν εἶναι πολὺ ψυχρὰ ἢ δὲ πολὺ ὑγρὰ. Ἡ προσφορωτέρα διὰ τὴν ὑγείαν θέσις εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς μεσημβρίαν, διότι εἶναι ξηροτέρα, φωτεινότερα καὶ ἤπιον ψυχρὰ.

Ἀποφεύγετε τὴν γειτνίασιν τῶν τελευμάτων ἢ ἐλῶν προξενούντων τοὺς ἐλώδεις πυρετούς.

Ἡ βλάστησις ἔχει σημαντικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὑγιεινοῦ τοῦ ἀέρος. Τὰ φυτὰ, ὡς γνωστὸν, ἀποβάλλουσι τὸ ζωοποιοῦν τὸν ἀέρα ὀξυγόνον· διὰ τοῦτο ἡ ἀτμοσφαῖρα τῶν δασῶν εἶναι ὑγιεινοτάτη αἰ δὲ πόλεις αἰ περικυκλούμεναι ἀπὸ φυτείας ἢ ἀπὸ δάση εἰσὶν ἰδιαζόντως ὑγιειναί.

Πρὶν ἐνοικιάσῃς οἰκίαν, ὑπολόγισον μὴ τὸ ἐνοικίον εἶναι πολὺ μέγαν ἀναλόγως τῶν εἰσοδημάτων σου, διότι ἐνθυμοῦ ὅτι τὸ ἐνοικίον πρέπει νὰ προπληρόνεται τακτικῶς. Ἐν παντὶ καλῶ ἰσοζυγίῳ τὸ ἐνοικίον δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνει τὸ ὄγδοον τῶν εἰσοδημάτων.

Ὅταν προτίθεσαι νὰ ἐνοικιάσῃς κατοικίαν, ἐξέτασον αὐτὴν καλῶς. Πρὸ πάντων παρατήρησον μὴ ὑπάρχουν ἔχνη ὑγρασίας εἰς τὰ χαμηλὰ μέρη καὶ τὰς γωνίας.

Διότι ἡ ὑγρασία εἶναι τὸ ἐπιφοβώτερον πρᾶγμα ἐν τῇ κατοικίᾳ, ὅχι μόνον διὰ τὴν ὑγείαν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰς προμηθείας τῶν τροφίμων, αἵτινες ταχέως φθείρονται.

Πληροφορήθητι πρὸ παντὸς περὶ τῆς ποιότητος καὶ ποσότητος τοῦ ὕδατος, τὸ ὅποιον θὰ ἔχῃς εἰς τὴν διάθεσίν σου· τοῦτο εἶναι σπουδαῖον, ὅπου λείπει τὸ ὕδωρ ἀδύνατον νὰ ζήσῃ τις.

Ἐκλέξατε τὴν κατοικίαν σας τοιαύτην, ὥστε νὰ μείνητε ἐν αὐτῇ, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον καιρὸν. Μὴ ἀγαπᾶτε τὰς μετοικήσεις. Καθὼς λέγει ὁ Φραγκλῖνος· τρεῖς μετοικήσεις ἰσοδυναμοῦν πρὸς μίαν πυρκαϊάν. Ἐκτὸς δὲ τοῦ ὅτι ἀποφεύγει τις πᾶσαν ζημίαν διὰ τῆς μόνιμου ἐγκαταστάσεως, αὕτη ἐπιτρέπει αὐτῷ νὰ βελτιώσῃ τὴν ἐσωτερικὴν διευθέτησιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τῶν βελτιώσεων αὐτῶν.

Κακὴ εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα συνήθεια, μόλις οἰκία τις οἰκοδομηθῇ, ἀμέσως σπεύδουν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐν αὐτῇ· οὐδὲν κινδυνωδέστερον τούτου· διότι ἐντεῦθεν προσέρχονται οἱ ρευματισμοί, αἱ πνευμονίαι, τὰ ἐρυσιπέλατα.

(ἐκ τῆς Ἑστίας.)

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΦΥΛΑΥΤΙΑΣ.

Ἡ φιλαυτία, δηλ. τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις ἑαυτὸν, εἶναι ὁ φυσικὸς χαρακτήρ ὄλων τῶν αἰσθητῶν ὄντων. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀληθῆς προστάτις καὶ σωτηρία τῆς ὑπάρξεώς μας. Μὲ τὴν φιλαυτίαν τρόπον τι-νὰ ἡ φύσις ἐξύμωσε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου· ὁ ἄνθρωπος ἤθελε παύσει τοῦ νὰ ζῆ ἅμα λείψῃ τὸ φυσικὸν τοῦτο αἰσθημα ἀπὸ τὴν ψυχὴν του. Πᾶς τις λοιπὸν χρεωστῆ νὰ ἀγαπᾷ ἑαυτὸν· ἀλλ' ἄρ' ἀγὰ γε μόνον ἑαυτὸν; πλησίον τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἀγάπης ὁ Θεὸς ἐνεχάραξεν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. « Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. » Μὲ τοῦτο ὑποδεικνύει τὰ ὄρια τῆς φυσικῆς φιλαυτίας κατὰ πόσον πρέπει νὰ ἐκτείνωνται, διὰ νὰ ἦναι ἐπινετή. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Θεϊκῆς Προνοίας αἱ δύο αὗται πλάστιγγες, ἐξ ἴσου ἀναγκαῖαι διὰ τὴν εὐτυχίαν μας, χρεωστοῦσι νὰ φυλάττωσι μεταξύ των ἴσην καὶ δικαίαν ἰσορροπίαν. Διὰ νὰ φυλαχθῇ δὲ ἡ υἰεία τῆς ψυχῆς, πρέπει ἡ ἐνέργεια τῆς μιᾶς νὰ βοηθῇ καὶ νὰ διορθώ-νῃ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἄλλης. Εἰς τὴν στιγμήν δὲ, καθ' ἣν ἡ ἀγάπη ἡμῶν αὐτῶν ἀποκτήσῃ ὑπεροχὴν ὀλέθριον ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ ἄλλα αἰσθηματά μας, γίνεται ἔνοχος· αὐξηθεῖσα θεωρεῖται ὡς πάθος μισητόν, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ μας πρόγονοι καὶ διδάσκαλοι τῆς ἠθικῆς ὠνόμασαν Αὐτοφυλαυτίαν, οἱ δὲ νεώτεροι ἐγωϊσμόν,

παραγαγόντες καὶ συνθέσαντες τὴν λέξιν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἀντωνυμίαν ἐγώ. Φέρε δὴ ἐν ὀλίγοις ἐξηγήσωμεν τὰ αἷτια τῆς αὐτοφιλαυτίας καὶ ἀποδείξωμεν τὰς δυσ-σμορφίας καὶ τὰ κινδυνώδη τις ἀποτελέ-σματα.

Εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἀνθρώπου ὀφεί-λομεν πάντοτε νὰ ζητῶμεν τὰς πρώτας ἀρχὰς καὶ τὰ πρώτα αἷτια τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν κακιῶν του. Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς φύσεως, ἐξ ἴσου δύναται νὰ δεχθῇ ὅλας τὰς ἐντυπώσεις. Κατὰ τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα βλέπει ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, θέλει γίνεαι ἱκανὸς τῶν ὑψηλοτέρων ἀρετῶν, ἢ θέλει τραφῇ εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἀχρειστέρων παθῶν. Ἐ-ὰν ἤμεθα προσκολλημένοι μόνον εἰς τὸ μερικὸν μας συμφέρον, μέρος τῆς κατη-γορίας ἀνήκει εἰς τοὺς γονεῖς μας, εἰς τὴν μαλακὴν ἀνατροφὴν, πὴν ὁποῖαν μᾶς ἔδω-καν, ἔρριψαν τὰ θεμέλια τῶν ταπεινῶν αἰσθημάτων μας. Ἀνατρέφοντες οἱ γονεῖς τὰ τέκνα των μ' ὅλα τὰ ἀρέσκοντα τυ-φλῆς φιλοστοργίας, ὀδιακόπως θέλουσι φροντίζει περὶ αὐτῶν· οἱ γονεῖς μὲ τὸ παράδειγμά των τὰ διδάσκουσι νὰ θεοποι-ῶσι τὰς ἡδονὰς, νὰ ἐκπληρῶσι τὰ θελή-ματά των καὶ νὰ εὐχριστῶσιν ὅλας τὰς φαντασίας των, ὅσον ἄλογοι καὶ ἂν ἤθελον ἦσθαι. Τί γεννᾶται ἐκ τούτου; συνειθι-σμένα νὰ φαίνωνται τὸ μόνον ὑποκείμε-νον τῶν πατρικῶν καὶ μητρικῶν φροντίδων, καυχῶνται καὶ φαντάζονται παρὰ τὴν ἀ-ξίαν των· ἐκτελοῦντες δι' αὐτὰ πᾶσαν

θυσίαν, ἐπιφέρουσι μὲ τοῦτο τὴν ὀκνηρίαν, τὴν ἀμέλειαν καὶ ἐπομένως τὴν δυστυχίαν των· λατρεύουσι τὰ τέκνα των, ἔπειτα ἀ-ποροῦσι πῶς δῆθεν λαμβάνουσι τὴν συν-ῆθειαν νὰ ὑψηλοφρονῶσιν ὑπὲρ ὅλον τὸν κόσμον. Τὰ διδάσκουσι μὲ τὸ παράδειγ-μά των νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ὡς κέντρον ὄλων τῶν περὶ αὐτοὺς ὑποκειμένων, καὶ θέλουσι δυνηθῆ νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι κεν-τῶνται τῷ ὄντι πρὸς εὐτυχίαν καὶ ἀγάπην τοῦ πλησίοντων κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ἐν-τολήν; τὰ ἐδίδαξαν ποτε ἐγκαίρως νὰ νι-κῶσι τὰς ὀρέξεις των; ἐνεφύτευσάν ποτε εἰς τὰς ψυχὰς των καρποφόρα σπέρματα, ἐκ τῶν ὁποίων βλαστάνουσιν οἱ ὄρατοι καρποὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος; ἐσυνείθι-σαν νὰ ἐκρίζωνουσιν ἀπὸ τὰς ψυχὰς των τὰς ἀκάνθας, ἀπὸ τὰς ὁποίας φυτρῶνου-σιν ὅλα τὰ ἐκνευρίζοντα τὴν ψυχὴν πά-θη; Ὁ φόβος τῆς λύπης, ὁ φόβος τῆς ἐ-λαχίστης ἀηδίας, ὁ φόβος ὁ ἀνύπαρκτος καὶ γεννώμενος ἀπὸ τὴν φαντασίαν, ἐπα-ναφέρει φρίκην καὶ δειλίαν εἰς τὴν ψυχὴν των· ἡ δὲ δειλὴ των καρδία δὲν θέλει συγχωρῆσαι οὐδέποτε ν' ἀφήσῃ τὴν ὀ-κνηρίαν καὶ νὰ ταραξῶσι τὴν ἡσυχίαν των. Οἱ γονεῖς διὰ τῶν διδασκαλιῶν καὶ πα-ραδειγμάτων των ὀφείλουσι νὰ ἰατρεύσω-σι τὰ πάθη ταῦτα τῆς ψυχῆς των, νὰ προφυλάττωσι τὴν υἰείαν των μὲ τὰ ἰα-τρικὰ τῶν διδασκαλιῶν τῆς ἠθικῆς καὶ οὐ Εὐαγγελίου, διδάσκοντες αὐτὰ τὴν ἰλανθρωπίαν, τὴν εὐεργεσίαν, τὰς θυσίας

εἰς ὄλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, καθ' ὅλα τὰ ἱερὰ καθήκοντα τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ καθαρὰ καὶ ὑψηλὴ αὕτη ἠθικὴ, ἣτις ἔχει τὴν καθέδραν τῆς εἰς τὴν συνείδησιν, ἀπαιτοῦσα ὑπερτάτον σέβας διὰ τοὺς θεί-ους νόμους, εἶναι τὸ μόνον μέσον τὸ ὁ-ποῖον πρέπει νὰ κανονίζῃ τὰς πράξεις μας· ἡ ἠθικὴ αὕτη, ἡ παρουσιάζουσα τὰς διδασκαλίας τῆς ὡς τόσους χρησμούς τοῦ αἰωνίου λογικοῦ, ὡς ἐχθέσεις τῆς θελή-σεως τοῦ ὑπερτάτου ὄντος, ἡ προστάτις τῆς τάξεως καὶ τῆς ἰσότητος, εἶναι ἄραγε τοῦ αἰῶνος μας καὶ τῆς ἀνατροφῆς μας; εἶναι σύμφωνος μὲ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν διδάσκόμεθα ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν μεγάλων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν, καὶ ἀπ' αὐτὸ προσέτι τὸ Εὐαγγέλιον; Αἱ ὠφέλειαι ἅς ἡ ἀρετὴ μᾶς προξενεῖ, εἶναι ἡ μόνη ἀρ-χή τῶν ὑποχρεώσεών μας· αὐτὸ τὸ συμ-φέρον μας χρεωστῆ νὰ μᾶς κατασταίη δικαίους, φιλανθρώπους, περιποιητικούς καὶ συμπαθητικούς. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀρ-νηθῶμεν ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὸν πρᾶτοντα αὐτήν· εἶναι βέβαιον ὅτι, ψυχὴ εὐαίσθητος, ἐξεύρουσα νὰ συμμερί-ζεται τὰς λύπας καὶ τὰς ἡδονὰς τῶν ἄλ-λων, ἐτοιμάζει εἰς τὰς δυστυχίας τῆς φί-λους καὶ συμβοηθούς. Ἀναμφιβόλως φι-λάτων τις τὰς ἀρετὰς τῆς πολιτικῆς κοι-νωνίας, ἀσφαλίζει εἰς ἑαυτὸν εὐτυχίαν· εἰς τὴν ἀνατροφὴν μας ἅς ζητῶμεν τὴν ἀξίαν τοῦ μέσου τούτου. Εἰς τὸ θεμέλιον

τούτο οφείλομεν νὰ οἰκοδομῶμεν καθὲν οἰκοδόμημα τῶν καθηκόντων μας, ἐὰν θέλωμεν νὰ μὴ θεμελιούται ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν ψυχὴν μας ἡ αὐτοφιλαυτία.

Ἐὰν παρατηρήσωμεν τὸν κόσμον, θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἡ εὐτυχία ὀδηγεῖ πολὺ εἰς τὴν αὐτοφιλαυτίαν· εἰς ὅσους ἡ τύχη ἐχάρισε τ' ἀγαθὰ της, καὶ ὅσων ἡ ζωὴ ὑπῆρξεν ὄλη σειρὰ ἀλληλένδετος ἡδονῶν, σπανίως φροντίζουσι διὰ τοὺς ἀδελφούς των· περικυκλωμένοι ἐκ νεότητος ἐξ ὄλων τῶν ἀγαθῶν, δὲν ἠσθάνθησαν ποτε τὰ κέντρα τῆς ἀνάγκης, ἀλλ' ἐγνώρισαν μόνον τοῦ κόσμου τὰς εὐχαριστήσεις. Ἄπαντα τὰ φθοροποιὰ πάθη αὐξάνουσι, τρέφουσι καὶ ἐνδυναμόνουσι τὴν αὐτοφιλαυτίαν· ἅπαντὰ εἰσι θυγατέρες τοῦ ἴδιου συμφέροντος, οὔσαι πάντοτε ἔτοιμαι νὰ τῷ θυσιάζωσι τὸ γενικὸν συμφέρον· ἡ φιλαργυρία, ἥτις, κωφὴ εἰς τοὺς στεναγμούς τῆς δυστυχίας ἐπισύρει τὴν ἀχορηγίαν, τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν· ἡ φιλοδοξία, ἥτις καταπατεῖ τὰ ἱερώτατα δίκαια, ὀλίγον γινώσκει τ' ἀληθῆ καλὰ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πᾶν, ὅταν τὴν ὀδηγῆ εἰς τὸν σκοπὸν της· ἡ ὑπερηφάνεια προτιμᾷ ἑαυτὴν προπάντων· τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς ματαιότητος, εἰς ἣν καταγίνονται ὅσοι ζητοῦσι νὰ θαυμασθῶσι; περὶ τοῦ φθόνου, ὅστις κατατρώγει τὸν φθονερόν, ὡς ὁ ἰὸς τὸν σίδηρον; περὶ τῆς ζηλείας, χαιρεκακίας, δόλου καὶ ἄλλων τῶν φθοροποιῶν παθῶν; ἅπαντὰ εἰσι

πάθη μισητὰ καὶ μάλιστα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· ταῦτα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τυφλόνουσι τὴν ψυχὴν, τὴν ἐμποδίζουσι ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ κοινοῦ καλοῦ, ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγαθοεργίας καὶ ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης.

Ἐπάρχει λέγομεν ἄλλο τι δυσμορφότερον, μισητότερον, παρὰ ἄνθρωπον μὴ γινώσκοντα οὐδόλως τὰ κοινὰ πάθη, ἀλλὰ ζητοῦντα νὰ εὐχαριστήσῃ μόνον τὰ πάθη του; αἰσθανόμεθα ὅτι ἐγεννήθημεν διὰ νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ὁμοίους μας· τῷ ὄντι δὲν εἶναι ἄλλο τι εὐχαριστότερον, παρὰ νὰ εἰναίτις τὸ ὑποκείμενον ἀγαθοεργίας τῶν ἄλλων ἄνευ ἀνταμοιβῆς· ἐὰν ἡ κοινωνία διαμένη μόνον μὲ ἀμοιβαίας ἐκδουλεύσεις, ἐὰν ἅπαντες, ὡς μέλη τῆς οφείλομεν νὰ τῇ γινόμεθα ὡφέλικοι, τί θὰ εἴπωμεν περὶ ἀνθρώπου, ὅστις, φροντίζων μόνον δι' ἑαυτὸν, ἀδιαφορεῖ περὶ τῶν λοιπῶν; Ὅταν τις ἔχη προτερήματα καὶ δυνάμεις ψυχικὰς, δι' ἑλλειψιν δὲ ἀγαθοεργιῶν μαραινομένης· ὅταν γυμνάζῃ τὴν ψυχὴν του κατὰ τῆς φιλανθρωπίας καὶ τὴν στερεοῇ ἐναντίον εἰς τὰς φωνὰς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης· ὅταν εἰς τὸ μέσον τῆς κοινωνίας ὑψῶναι τεῖχος χωρισμοῦ μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν του καὶ ἑαυτοῦ τότε ὑβρίζει τὴν φύσιν, προσκρούει εἰς τὴν γενικὴν ἀγάπην, παραβαίνει τοὺς πρῶτους νόμους τοῦ γενικοῦ δικαίου, ἢ συνείδησις τὸν καταδικάζει, ἢ πατρίς τὸν κρ-

νεῖται ὡς τέκνον της καὶ ἡ θρησκεία τὸν ἀποδιώκει ἐκ τῶν θυσιαστηρίων της.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους· ἄνευ ἀγαθοεργίας ἀδύνατον ἐστὶ νὰ ὑπάρξῃ ἀληθῆς εὐσέβεια. Τὸ ὑπέρτατον ὄν, τὸ ὅποιον λατρεύομεν, εἶναι Θεὸς ἀγάπης, ὅστις κατὰ τὰ σχέδια τῆς ἀγάπης του ἐναγκαλιέζεται πᾶσαν πνοὴν καὶ κτίσιν· θέλει δὲ, τὸ πᾶν ν' ἀφορᾷ πρὸς εὐτυχιάν των αἰσθητῶν ὄντων. Πῶς λοιπὸν ἄνθρωπος αὐτοφιλαυτος (ἐγωῖσθης) δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, τοῦ ὁποίου σπανίως μιμῆται τὰ σύμβολα τῆς Δημιουργίας; πῶς θὰ τολμᾷ νὰ τὸν ὀνομάζῃ μὲ τὸ γλυκὺ πρᾶγμα καὶ ὄνομα πατέρα του, λέγων «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κτλ.» ἐν ὅσῳ ἀριούμενος τοὺς ἀδελφούς του, λυεῖ τὴν μετ' ἀλλήλων ἀρμονίαν καὶ διακόπτει τοὺς δεσμούς τῆς ἀδελφικῆς ἐνώσεως καὶ ἀγάπης; Θὰ ἐπαυαλέγη προσευχᾶς· θὰ μετανίξῃ μέχρις ἐδάφους ἔμπροσθέν του· ἐξεύρομεν δὲ, ὅτι αἱ πράξεις τῆς λατρείας δὲν θεωροῦνται ἄλλοθεν, εἰμὴ ἐκ τῶν αἰσθημάτων, ὧν γεννῶνται, καὶ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἃτινα παράγουσιν. Ὅ,τι κατασταίνει τοὺς ἀνθρώπους φιλανθρωποτέρους, συμπαθητικωτέρους, ἀφιλοκερδεστέρους, ἐμπεριέχει ὅλας τὰς διδασκαλίας τῆς θρησκείας. Εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι ὅστις ἐδημιούργησε μὲ μόνον τὸν λόγον τὸ πᾶν ἐκ τοῦ μηδενός καὶ διὰ τοῦ δημιουργικοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἐμψυχώνει ἅπασαν τὴν ἀπειρίαν

τῆς φύσεως, τὸ αὐτόνομον καὶ ἀμετάβλητον ὄν· ὄν δὲν ἔχει χρεῖαν δι' ἑαυτὸ τῶν προσφορῶν μας, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ ἐπιμόνωσ νὰ ἐκτελῶμεν ὅλας τὰς κοινωνικὰς ἀρετὰς καὶ ἡ θρησκεία οὐδεμίαν ἄλλην λατρείαν ἀπαιτεῖ, εἰμὴ τὴν τῶν ἀγαθοεργιῶν διδασκεί, ὅτι καθαρὰ καὶ ἄμωμος θρησκεία εἶναι ἔμπροσθεν εἰς τὸν Θεόν καὶ πατέρα ἡμῶν ἢ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη· αὕτη ἐστὶν ἡ μόνη ἀπόδειξις τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης, τὴν ὅποιαν χρεωστοῦμεν πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ ζωὴ ὄλη τοῦ ἐν σπηλαίῳ καὶ ἐν φάτνῃ γεννηθέντος θεοῦ διδασκάλου ἡμῶν, ἡ ζωὴ ἐκείνη, ἥτις ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβος τῆς φιλανθρωπίας, θέλει εἶσθαι πάντοτε ἡ ὑψηλὴ διδασκαλία τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης καὶ ἡ αἰώνιος καταδίκη τῆς αὐτοφιλαυτίας.

K. I.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς ἐκ τινος ἐξ Ἰωαννίνων ἀλληλογραφίας τοῦ Νεολόγου.

Πρὸ τινος διαδίδεται παρ' ἡμῶν παράδοξός τις φήμη. Ἐν τινι τουρκικῷ χωρίῳ παρὰ τὴν Χιμάραν γραῖα τις ἐβασανίζετο ἐπὶ ὄλην ἐβδομάδα ὑπὸ ἀλλοκότου τινὸς ονείρου. Γέριον κληρικὸς ἐνεφανίζετο προ-

τρέπων αὐτὴν νὰ σκάψη εἰς ὠρισμένον ὑπ' αὐτοῦ μέρος καὶ νὰ ἐκβάλλῃ τὸ πρὸ αἰώνων ἐν τῷ τάφῳ σώμα του. Ἡ γραῖα ἐνεπιστεύθη τὴν ὀπτασίαν τῷ ἰμάμῃ καὶ τοῖς προκρίτοις, οἵτινες μετέβησαν ἐπιτοπίως μετὰ τῆς γραίας, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ προβῶσιν εἰς ἀνασκαφήν· τὴν ἐπαύριον δὲ ἡ γραῖα διετάχθη κατ' ὄναρ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀνασκαφήν, τῆς ὁποίας καὶ γενομένης εὐρέθη εἰς βάθος ἐνὸς μέτρου μεγάλη πλάξ, ἐφ' ἧς ἦτο γεγλυμμένη ἡ ἐποχὴ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὑπὸ ταύτην κεκρυμμένου νεκροῦ, ὅστις ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰ 250 ἔτη. Ἀφαιρεθείσης τῆς πλακὸς ἐφάνη ἀκέραιον σῶμα κληρικοῦ φέροντος εἰς τὴν δεξιάν σταυρὸν καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους εὐαγγέλιον. Λέγεται ὅτι ὁ ἅγιος Δρυϊνουπόλεως λαθὼν γινῶσιν μετέβη ἐπιτοπίως πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ συμβάντος ἢ φήμη ὅμως αὕτη χρῆζει ἐπιβεβαιώσεως.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΙΣΑΓΩΓΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΑΦΕ
ΕΝ ΚΩΝ[ΠΟΛΕΙ].

Ἡ χρῆσις τοῦ καφέ εἰσήχθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Σουλεϊμάν (περὶ τὸ 1540). Κατὰ πρῶτον εἶχεν εἰσαχθῆ εἰς τὴν Συρίαν ἀπὸ τοὺς καμηληλάτας τῆς Ἀραβίας. Παρητήρησαν οὗτοι ὅτι αἱ κάμηλοι

αὐτῶν, ἀπαυδοῦσαι ἐκ τοῦ μακροῦ δρόμου ἐλάβανον νέας δυνάμεις καὶ ἤθός τι ἱλαρότητος καὶ οἶνοι μέθης, ὁσάκις ἐδόσκοντο τὴν θάμνον τοῦ καφέ. Καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι ἠθάνοντο τὰ αὐτὰ ὅποτε ἔπινον δόσεις τινὰς ἐκ τοῦ ποτοῦ ἐκείνου, καὶ τοιοῦτοτρόπως διέδωκαν τὰ περὶ αὐτὴν καθ' ὅλην τῆς Ἀραβίας τὴν ἔρημον.

Ἐκ τούτων ὀλίγον κατ' ὀλίγον διεδόθη καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μνησθέντος Σουλτάνου κατὰ πρῶτον εἶχον ἐγερθῆ τὰ ἐκ τοῦ καφέ ὀνομασθέντα κα φ ε ν ε ῖ α ἢ ὀρθότερον κα χ θ ε - χ α ν ε ὅπου πρὸ πάντων συνηθροίζοντο οἱ ὀκνηροὶ ἵνα πίνωσι τὸ ἀφέψημα τοῦ καφέ· βραδύτερον δὲ ταῦτα ἐγειναν τόποι συναθροίσεων ἐπικινδύνων εἰς τὴν κοινὴν ἡσυχίαν ὡς καὶ τὰ καπηλεῖα. Ἡ κυβέρνησις δὲ διέταξε τοὺς οὐλεμάδας, ἂν ὁ καφὸς ὡς ποτὸν μεθυστικὸν ἀπηγορεύετο, ὅπως ὁ οἶνος ὑπὸ τοῦ Κορανίου. Αἱ γινῶμαι ὑπῆρξαν ἀτιφατικαί, τῶν μὲν καταδικαζόντων τὸν καφέ ὡς ἐχθρὸν τοῦ ὕπνου καὶ τῆς γονιμότητος, τῶν δὲ ἀποκαλούντων αὐτῶν πνεῦμα τῶν ὀνείρων καὶ πηγὴν τῆς φαντασίας.

ΟΙ ἈΡΚΤΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ.

Εἰς τὰς εὐρείας πεδιάδας τῆς Ῥωσσίας κατορθοῦσι δι' εὐφυοῦς μέσου νὰ συλλαμβάνωσι τὰς ἄρκτους. Ὁρύττουσι τάφρον

πλατεῖαν καὶ βαθεῖαν, ἐπικαλύπτουσιν αὐτὴν διὰ φύλλων, ἐπὶ δὲ τῆς ἐπιφανείας τοῦ εὐθραύστου τούτου καλύμματος διασπείρουσι καρπούς. Ἡ ἄρκτος λιμώττουσα ἐφορμᾷ ἐπὶ τοῦ δελεάσματος καὶ πίπτει εἰς τὸ βάθος τῆς τάφρου. Ἡ παγὶς εἶναι ἐνίοτε τόσον καλῶς πρρασκευασμένη ὥστε πολλὰ ὄμοια θύματα συλλαμβάνονται χωρὶς νὰ κρημισθῆ τὸ ἐπικαλύπτον πῆγμα καὶ ἀποτελοῦσιν ἐκεῖ κάτω πολυπληθῆ ὀμήγηριν. Ἀλλὰ τί νὰ πράξουν τὰ ζῶα ταῦτα ἐν τοιαύτῃ αἰχμαλωσίᾳ; Οἱ ἄρκτοι δὲν ἀλληλοφαγοῦσιν. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ των λοιπὸν ἀνευρίσκουσι τὸ σωτήριον φάρμακον. Τὰ βαρέα ταῦτα ζῶα, εὐκίνητότερα τῶν μικρῶν παιδων μας, σχηματίζουν ζῶσαν κλίμακα· μία ἐξ αὐτῶν ἐγείρεται καὶ στηρίζει τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τὸν τοῖχον, ἄλλη ἀναβαίνει ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς πρώτης, καὶ τρίτη διὰ τῆς τοιαύτης κλίμακος φθάνει εἰς τὸ χεῖλος καὶ ἐλευθεροῦται.

Ἄλλ' ἡ τελευταία, ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν ἄλλων, πῶς νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν; Αἱ σύντροφοί της φοβοῦμεναι τὴν ἀφίξιν τοῦ κυνηγοῦ καίτοι καταμαστιζόμεναι ὑπὸ τῆς πείνης δὲν φεύγουσιν ἄνευ τοῦ σωτήρος αὐτῶν. Τρέχουσιν ἀμέσως πρὸς τὸ δάσος πρὸς ἐκλογὴν δένδρου καταλλήλου, ὅπερ ἀφοῦ ἐκρίζωσσι φέρουσιν εἰς τὴν τάφρον καὶ στήνουσιν εἰς μίαν γωνίαν. Ἡ γενναία σύντροφος αὐτῶν ἀναβαίνει ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ καθίσταται ἐλευ-

θέρα, χάρις εἰς τὴνεὐγνωμοσύνην ἐκείνων, ὅς αὕτη ἠλευθέρωσεν.

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ 4ΗΣ ΔΙΠΛΗΣ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΟΣ.

Σ ο λ ο μ ὶ Ν
Α υ ν Α
Ρ ο ὑ Θ
Ρ ε β ε κ κ Α
Α α ρ ὶ Ν

Ἐβλυσαν αὐτὴν ὁ κ. Δ. Δεμιανιόης καὶ ὁ κ. Ι. Λογγινίδης.

ΕΙΔΗΣΣ

Ἀφίκετο ἐκ Κων]πόλεως μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Γεωργίου ὁ κ. Ἐπαμινώνδας Αὐγερινός. Ἐκ Μασσαλίας δὲ, ἐνθα ἔχει ἀποπερατώσει τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνωτάτῃ Ἐμπορικῇ σχολῇ τῆς πόλεως ταύτης, ὁ ἀξιόλογος νέος κ. Ἀριττ. Θ. Αὐγερινός, κατευθυνθεὶς εἰς Πότι.

— Ἀνεχώρησεν εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν μετὰ βραχεῖν ἐνταῦθα διαμονὴν ὁ κ. Νικόλ. Κεφαλίδης.

— Ἀσμένως πληροφορούμεθα ὅτι ἡ ἐν Πότιῳ Ἑλλην. παροικία τυχοῦσα τῆς ἀναγκαίας παρὰ τῆς Ῥωστικῆς Κυβερνήσεως ἀδείας προβίνει κατὰ τὸ προτεχὲς ἔτις εἰς τὴν Ἑρυσιν Ἑλλην. δημοτικῆς σχολῆς, μὴ ὑπάρχοντος μέχρι τοῦδε οὐδενὸς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐθνικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ καθιδρύματος· οἱ ἐκεῖ ὁμογενεῖς εἶναι παντὸς ἐπαίτου ἄξιοι διὰ τὴν κοινωφελῆ

ταύτην ἀπόφασιν συναισθανόμενοι ὅτι πρῶτιστον καθήκον τῶν ἐν τῇ ξένη ζώντων καὶ ἀπὸ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος ἀπομεμακρυσμένων ὁμογενῶν εἶναι ἡ φροντίς καὶ προσπάθεια, ἣν δεόν νὰ καταβάλωσι διὰ τὴν ἑλληνοπρεπεῖ ἄγωγὴν τῶν ἑαυτῶν τέκνων καὶ τὴν ἐπαρκῆ εἰς αὐτὰ διδασκαλίαν τῆς μητρικῆς γλώσσης, διότι αὕτη ἔσται τὸ κυριώτατον διακριτικὸν σύμβολον τῆς ἐθνικῆς καταγωγῆς καὶ ἐθνικῆς αὐτῶν ἐκπαιδεύσεως.

— Καθὰ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Κερασοῦντος ὁ Ἑλληνοδιδάσκαλος Ἰωάννης Βαλαβάνης προσκληθεὶς τηλεγραφικῶς ἐκ Μαρσουβανίου μεταβαίνει αὐθις εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν· καίτοι πολλοὶ συμπολιταὶ αὐτοῦ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν ἐν τῇ σχολῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἢ νὰ βοηθήσωσιν αὐτὸν πρὸς Ἱδρυσιν ἰδιαιτέρου Λυκείου, ἀλλ' ὁ φιλόπατρις ἀνὴρ προβλέπων ὅτι τὸ τοιοῦτον ἤθελε φέροι σκάνδαλα εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἀποφύγῃ αὐτὰ ἐπροτίμησε νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, ὅπως ἐξ αὐτῆς ἐξοικονομήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

— Καθ' ἃ μανθάνομεν ἐν Σάντα, ἔνθα ὡς εἰς τὰ λοιπὰ χωρία τῶν ἐξαρχιῶν ἀπεστάλησαν Πατριαρχικαὶ ἐγκύκλιοι περὶ τῶν νέων διαταγῶν τῆς Μεγάλῃς ἐκκλησίας, δι' ὧν χορηγεῖται τῷ Μητροπολίτῃ Τραπεζοῦντος τὸ δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐμβατικίων, τῆς χειροτονίας ἱερέων καὶ τῆς ἐκδόσεως συνοικεσιῶν καὶ διαζυγίων. ἐν ταῖς τρισὶ ταύταις ἐξαρχίαις, κατεκρατοῦντο ὑπό

τινων ἱερέων τοῦ χωρίου αἱ Πατριαρχικαὶ αὐταὶ ἐγκύκλιοι μὴ ἐκινωτικόμεναι, διότι τὰ ἐνδόμυχα αὐτῶν αἰσθήματα δὲν ἀνταπεκρίνοντο φαίνεται πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν, ἐπιθυμούντων τὴν μετὰ τῆς ἐπαρχίης Χιλδεΐας ἔνωσιν, ἄλλη καὶ αὕτη ἀπροσδόκητος ἀξίωσις, καὶ ὅτι τῇ ἐνεργείᾳ προσώπου τινὸς ἰσχύοντος ἐν τῷ χωρίῳ κατωρθώθη νὰ ἀναγνωσθῶσιν αἱ Πατριαρχικαὶ ἐγκύκλιοι εἰς ἐπήκουον πάντων τῶν χωρικῶν καὶ νὰ ἀποτραπῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον τῆς παραλόγου ἀξιώσεως τοῦ νὰ ἐπιζητῶσιν τὴν μετὰ τῆς ἐπαρχίης Χιλδεΐας ἔνωσιν.

— Ὡς γνωστὸν κατ' ἔτος τῇ 15 Αὐγ., ἑορτῇ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τελεῖται ἐν τῇ ἐπισημῇ μονῇ τοῦ ὄρους Μελαῖ μεγάλη πανήγυρις, ἔνθα πανταχόθεν συρρέουσι χριστιανοὶ εἰς πολὺ πλῆθος καὶ οὕτω διδουσι εἰς τὴν πανηγυριν ταύτην τὸν τύπον ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συγκεντρώσεως. Καὶ ἐφέτος κατὰ τὰ εἰωθότα ἐτελείσθη ἡ πανήγυρις αὕτη καὶ ἱκανὸν πλῆθος συνήλθεν ἐν τῇ παναρχαίᾳ ταύτῃ μονῇ, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὁποῦο ἡδυνήθη νὰ ἀνταποκριθῇ μετὰ πολλῆς δραστηριότητος περιποιοῦμενος πάντας καὶ περιθάλπων ὁ οἰκονόμος τῆς Μονῆς καὶ δεξιὸς αὐτῆς βραχίων ἱερομόναχος Νικόδημος.

— Τὴν παρελθούσαν δευτέραν ἀπέβιωσε πλήρης ἡμερῶν ἡ μακαρίτις Ῥοδάμα Ἑλ. Τριανταφυλλίδου πάσχουσα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἀγωνία τῆς ἡ μνήμη!